

Ivana Nováková

Nápoj lásky

Nápoj lásky
Ivana Nováková

1. vydání
v březnu 2022 jako 115. publikaci
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-229-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-230-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-231-9 (pdf)

OBSAH

1. kapitola – Přání	5
2. kapitola – Ďábelský úskok	19
3. kapitola – Cesta do pekel	25
4. kapitola – Výlet za všechny prachy	34
5. kapitola – Komu není rady	42
6. kapitola – Obrácená psychologie	53
7. kapitola – Věčný koloběh	62
8. kapitola – Vytrestaný svědce	72
9. kapitola – Jako blbá Popelka	84
10. kapitola – Snář	99
11. kapitola – Zamilovaná čarodějka	109
12. kapitola – Rodinná pouta	123
13. kapitola – Nápoj lásky	135
14. kapitola – Vánoční nadílka	148
15. kapitola – Horká čokoláda	160
16. kapitola – Kurz komunikace	172

17. kapitola – Večírek s překvapením.....	190
18. kapitola – Sladká pomsta. Ale víte, jak to je.....	206
19. kapitola – Hrátky s ohněm	220
20. kapitola – Návštěva u kunsthistoriků.....	230
21. kapitola – Jedno překvápko za druhým	246
22. kapitola – Fin ch'han dal'vino	261
23. kapitola – Boží mlýny.....	271
24. kapitola – Žluté tulipány	282
25. kapitola – Lazar, zombie, upír a podobně.....	297
26. kapitola – Noc v opeře	305
27. kapitola – Všechno zlé.....	310
28. kapitola – Pro něco dobré	323
29. kapitola – Hipsteři v kavárně	329
Již vyšlo	336

1. KAPITOLA – PŘÁNÍ

Vesmír je Boží dílo majestátní, grandiózní a neuvěřitelné natolik, že se okraje částicového horizontu od nás můžou vzdalovat rychlostí dvakrát překračující rychlost světla. Vážně. Ovšem nic není ve skutečnosti takové, jak se jeví z dálky. Když se nad problémem zamyslíte, dojde vám, že i naše šišatá planeta je pro někoho hodně vzdáleného částicovým horizontem. A jak vidíte na vlastní oči, sami se nikam neřítíme, naopak tu vládne nuda a pakárna jako všude jinde.

„Dámy, tak se zdá, že zabíráte místa.“

Klesla mi ruka s nakousaným panini a vzhledla jsem. Nade mnou se tyčilo božstvo. Tedy, ehm, pohledný mládenec, hranatá brada s hipsterským vousem, o něco výš nekompromisní skoba a modrá kukadla, prakticky ve stratosféře vlna hnědých vlasů. Sklouzla jsem níž na tričko s intelektuálním vtípem obtažené přes svaly z posilovny.

„Cože?“ vypravila jsem ze sebe, když jsem polkla sousto.

Zavrátil oči. Za Krasoslavem postávala vystajlovaná manekýna, která si znuděně prohlížela manikúru.

„Nerad se opakuju,“ zavrčel. „Byly byste tak laskavé a zvedly zadky?“

„Pročpak?“

„No, jak jste si možná povšimly, je tu dost narváno. Blokujete nejlepší stůl, na který tu mám mimochodem permanentní rezervaci, a přitom žvejkáte jenom obložené housky. Já tu aspoň udělám pořádnou tržbu. Tak bude to?“

Zpoza neurvalého chlápka nakukovala servírka.

„Omlouvám se, pane Vrtiško, hned to vyřídím,“ zamumlala provinile a obrátila se na nás: „Je to moje chyba, zapomněla jsem stůl označit. Mohla bych vás poprosit, támhle u toalet už odcházejí... Kdybyste si mohly přesehnout?“

Měla jsem tisíc chutí zabojovat, ale Jana, moje nejlepší kamarádka, podlehla své laskavé a nekonfliktní povaze, ostatně jako obvykle. Na děvče ve stejnokroji se usmála a vstala.

„To je v pořádku, stejně jsme už byly na odchodu.“

Nebyly, ale co naděláte.

Popadla popruh batohu, hodila hnědým culíkem a s vlídným pozdravem zamířila k východu. Tak jsem sklápěla kufry, nasoukala do sebe poslední sousto a následovala ji z bistra ven.

Sotva jsme prošly dveřmi, otočila se a skrz prosklené stěny hrubiána ještě jednou obhlédla.

„Ten je hezký,“ mumlala omámeně. Sexuální přitažlivost je brutálně hrozivá zbraň.

Nechápavě jsem znovu upřela pozornost na neomalného mládence. Myslíte, že odsunul židli své partnerce? I vy naivky!

„Ty ho znáš?“ zajímala jsem se.

Vykulila oči: „Ty snad ne? Vždyť je to synovec děsně známého herce, toho Vrtišky, který hrál v devadesátkách v Muzikálu z vejšky.“

„Jo ahá.“ Porovнала jsem mladíkův vzhled s filmovým idolem a musela uznat, že oba vykazovali výraznou shodu. Ta čelist a modré oči.

Jana se mi postavila po bok a znovu procítěně vzdychla: „Jmenuje se Arnold. Docela se to k němu hodí, co říkáš?“

Moje sebeovládání dostalo silný zásah.

„Cože? On se jmenuje...“ zalapala jsem po dechu: „Arnold Vrtilška? Tak to se nedivím, že je takový kretén.“

Nevěřila bych, že je toho schopná, ale ta vlídná, něžná osoba mě právě zjevně v duchu odsoudila k popravě stětím, a to hodně tupým mečem.

„Jak můžeš být tak povrchní! Vysmívat se někomu kvůli jménu!“ Vzdychla a pozornost opět zaměřila na mládence. „Za jednu schůzku s ním bych dala měsíční kapesné.“

„Co ty víš,“ mudrovala jsem. „Třeba si přivydělává jako placený společník.“

„Emo!“ pronesla příkře. „Já tě nepoznávám. Co se stalo? Dosud jsi nikdy o nikom nemluvila tak hrozně. Je to tím, že se mi líbí? Máš o něj sama zájem?“ Zarazila se. „S tím svým vzhledem pohádkové princezny bys měla rozhodně větší šanci.“

Polekaně jsem zavrtěla hlavou: „Rozhodně není můj typ. A myslela jsem, že ty se o kluky nestaráš. Vždyť vůbec nerandíš.“

Jana neodpověděla. Sklonila se k batohu, rozepnula zip a strčila dovnitř skripta, která louskala v bufetu. Kolem nás proudily zástupy studentů. Zasekly jsme se v nejhorším možném místě, na mramorové dlažbě uprostřed vstupní haly.

„Řekla jsem něco špatně?“ pípala jsem. Převelice mi na té ženě záleželo. Označit Janu za střed mého vesmíru by popsalo skutečnost ještě velmi vzdáleně.

Narovnala se, přehodila culík světle hnědých vlasů zase dozadu. Kulatýma dobráckýma očima několikrát bolestně zamrkala.

„Jasně že ne. Vynechal mi mozek. Zkrátka jsem po tom klukovi zatoužila, ačkoli dobře vím, že nejsem jeho liga. Pojď, ať stihneme před přednáškou zabrat slušná místa.“ Hodila si popruh přes rameno a zamířila k aule.

Chytila jsem ji za paži a v poklusu začala rozebírat podrobnosti nakousnutého problému: „Máš pravdu, že se k tobě ten týpek nehodí. Ne že bys na něj neměla, on totiž není dost dobrý pro tebe. Vždyť se na něj podívej, je to namyšlený, arogantní hulvát.“

„Teď hloupě plácáš a dobře to víš. Já nepotřebuju poslouchat nesmysly o tom, že mám na víc, když jsem celé dny sama a žádný chlap si o mě neopře ani kolo.“ V nehraném zoufalství zavrtěla hlavou a rozhlédla se po přednáškovém sále. „Už to nechci rozebírat. Hele, támhle jsou dvě volné sedačky.“

Ve snu by mě nenapadlo, že touží s někým chodit. Nikdy to nezmínila. Mluvila o kariéře, tuhle snobskou školu jsem beztoho studovala jenom kvůli ní. Snila o cestování. Fakt se zajímala i o to životní prostředí. Měla asi milion a jeden zájem. Kulturu. Vždyť ona mě vzala na první koncert vážné hudby a představení opery. A tenhle člověčí skvost se zhlédne v takovém povrchním ubožákovi?

Nedokázala jsem tudíž věnovat dostatečnou pozornost huhňání odborníka na právo v ekonomii. Kousala jsem tužku, zírala do blba a lámala si hlavu.

Problém jsem znovu otevřela cestou na kolej, když jsme visely na tyči v tramvaji. Jana mi nevěnovala pozornost, koukala do skript a zatepla konfrontovala poznatky z přednášky s vytištěnými informacemi, šprtka jedna.

„Hele,“ vyrušila jsem ji, „jestli toužíš po partnerském vztahu, musíme pro to něco udělat. Vyrazíme na lov.“

Zvedla oči od stránek a poplašeně zamrkala.

„Na lov čeho?“ zděsila se.

„No, mužů,“ zakoktala jsem rozpačitě.

Můj návrh zjevně nebyl kompatibilní s fyzikálními zákonitostmi jejího světa. Tvářila se, jako kdyby jej musela překládat ze svahilštiny.

„To by nešlo,“ pronesla mírně, nicméně nekompromisně. „Nemám v oblasti seznamování žádné zkušenosti a momentálně mě tíží jiné starosti. Jestli to dobře půjde, skládáme na jaře státnice. Musím se soustředit na školu.“

„Jani! Život probíhá právě teď, nezačne po závěrečných zkouškách. Jediné dva dny, kdy nemůžeš nic udělat, jsou včerejšek a zítřek. Pokud tě trápí osamělost, lze to velmi lehce napravit. Věř mi.“

„Tady to nebudeme rozebírat,“ zamumlala a dál předstírala studium ohmatané učebnice.

Stejnou větou mě odbyla cestou od zastávky ke koleji. Když se na mě před vrátnicí dokonce lehce zamračila, odložila jsem naléhání na příhodnější dobu.

Která podle mého mínění nastala ve chvíli, kdy jsme si uvařily čaj a namazaly chleby k večeři. Seděly jsme u pidistolečku na pokoji a Jana konečně odložila učebnice.

„Ihned jsem využila situace: „Hele, mám báječný nápad! O víkendu nepojedeš domů, vyšňoříme se a vyrazíme za zábavou.“

„Přesně to přece uděláme,“ podivila se. „Máme lístky na Dvořáka do Rudolfiny.“

Zatroleně! Na akci jsem zapomněla jak na smrt, ale od toho mám přece Janu, aby držela důležité události v patrnosti. Koncert vážné hudby jsem sice pod pojmem zábava neměla na mysli, ale každou příležitostí lze využít.

„Dobrá, tak se tam poohlédneme po vhodných protějšcích.“

Kousala a pozorovala mě jako exponát v zoologické zahradě.

„Zbláznila ses? Nevím o žádné dvojici, která by se seznámila v divadle. Navíc tam nechodí muži, kteří...“ Zarazila se a zmlkla.

„Kterí by se ti líbili?“ doplnila jsem. „Jako třeba Arnold?“

Její pěkná olivová plet' lehce zčervenala.

„Nemluv o něm. Snažím se ho vytěsnit.“ Rychle si hodila do pusy poslední sousto a téměř vyskočila od stolu. „Jdu do studovny,“ zahuhlala.

Ach jo. S odporem jsem vytáhla politiku územního rozvoje, abych zapracovala na semináře.

Janička je moje úplně nejlepší kámoška už od první třídy základní školy. Z úvodního dne vzdělávacího procesu si pamatuji jediné, holčičku s dobráckýma očima barvy čokolády, ke které jsem zamířila, jako kdyby mě přitahoval magnet. V duchu tohoto příměru jsem se na ni přilepila a už ji nepustila. Paní Mráčková nastalou skutečnost nějak vydýchala, zato Janin otec projevoval zásadní nesouhlas. Ale o tom se momentálně nechci šířit.

Vystudovala jsem gymnázium, protože tam chodila Jana. Přihlásila se na ekonomku, pochopitelně s Janou. Na tentýž obor. Moc mě nebaví, ale moje vlastní ambice se nikdy o slovo nehlásily. Když o tom uvažuji, nejspíš neexistují.

A Janička je vážně nejbáječnější člověk ve vesmíru.

Ráno mrholilo, na špinavá okna se lepily kapky kyselého deště a zdůrazňovaly neutěšený stav jak tabulek, tak počasí. Kámoška se z vyhráté postele vykutálela ve chvíli, kdy já už na sebe házela bundu a vybíhala do sloty venku. Ranní povalování si dopřeju až v hrobě, musím totiž do práce, vydělávat na živobytí.

V dnešní době je moderní tvrdit, že za svou životní situaci je člověk zodpovědný sám. Žádný osud, žádní nepřející bohové. Když jste na tom špatně, nemáte peníze, partnera, trochu klíčového štěstí, tak ke vši smůle se vám ještě ti obdařenější vyšklebují, že málo usilujete a předem pochybujete. Že si špatně přejete.

Upřímně, není trochu dětinské domnívat se, že silou myšlenky lze změnit skutečně probíhající události?

Visíc na tyči v tramvaji jsem skřípala zuby. Pravda je přesně opačná. Zoufalci mého typu musí investovat víc námahy, víc víry, víc umu a zdatnosti, aby se uboze potáceli ve stínu pokrytců, jimž je Štěstěna

příznivě nakloněna. Protože se nějak nedokážu dobrat bodu, kdy jsem něco já osobně pokařkala, aby se následně můj život přeměnil v kýbl fekálií. Nicméně stalo se. Takže každý den čtyři hodiny hákují, abych se na studiích udržela.

Na oběd jsem dorazila utahaná a hladová. Vystála jsem frontu, aby mi řízek vyprodali před nose. Tak jsem popadla rozbředlý šoulet a odkráčela ke stolu v rohu. Jana už tam seděla nad kuřecím stehnem. Pozdravily jsme se a krátce věnovaly pozornost talířům.

Když do krevního řečiště dorazily první disponibilní sacharidy, rozběhl se mi znovu mozek.

„Poslala Petra svou část prezentace na management kultury?“ zeptala jsem se.

Jana se zatvářila vyloženě nešťastně.

„Ne. Zkoušela jsem jí volat, ale nezvedala to. Asi to budeme muset dát dohromady my dvě.“

Než jsem stihla začít nadávat, jak ta nádhera dokáže skvěle delegovat práci na ostatní, Jana vášnivě dodala: „Falešnice jedna!“

Já tu holku miluju!

Rozhodla jsem se změnit téma.

„Jani!“ naklonila jsem se a jemně jí stiskla předloktí. „Ukážu ti kouzlo. Tady v menze ti najdu ideálního životního partnera!“

Větu jsem neformulovala jako nabídku, protože by odmítla. Nechala jsem ji krátce vstřebávat absurditu vyřčeného a rovnou se pustila do práce.

Skutečnost, že jsem čarodějnice, jsem zjistila někdy v první třídě základní školy. Jedna nafoukaná spolužačka, Marcelka se zlatými vlásky, se mi vyšklebovala kvůli ošuntělému oblečení. Samozřejmě bych raději nosila krásné lakové střevičky s obrázky malých poníků, jako měla ona, ale máma byla setrvala bez peněz a nemohla si podobné věci dovolit. Marcelka se mi vysmívala tak dlouho a usilovně, až jsem zatoužila...

No zkrátka holka při pobíhání na školním dvorku uvízla nohou ve výmolu, ošklivě se potloukla a čirou náhodou zničila ony lahůdkové botky.

Dodnes cítím lehké zadostiučinění, když si na to vzpomenu.

Mamka ovšem zdaleka neprojevila patřičné nadšení, když jsem se jí pochlubila. Tenkrát ještě nenadávala. Promluvila mi do duše a zdůraznila, že tyhle věci nesmím dělat. Jasně, chápu. Někdy ale není zbytí.

Takže teď jsem zvedla hlavu. Otevřela záklopy, které jsem se naučila držet na očích prakticky neustále. Pomalu jsem klouzala magickým zrakem po přítomných osobách opačného pohlaví. Slovo muž by se za daných okolností nedalo použít ani v padesáti procentech případů, jenže to naštěstí nehrálo roli.

„Jejda, tebe to ještě nepustilo?“ vyjádřila Janka překvapení, když se vzpamatovala. Momentálně jsem nemohla odpovědět, tak jsem jí jenom konejšivě stiskla paži.

„Hele, dojdu pro pití,“ navrhla. „Mám ti odnést tác?“ O mé zvláštnosti neměla tuchy a nejspíš jsem ji kapku vylekala. Zesílila jsem sevření a přišpendlila kámošku ke stolu.

Akce vyvolala odpovídající reakci a Jana se prudce postavila. Jenže v tu chvíli...

„Mám ho!“ vydechla jsem. Ještě jednou jsem zacílila na vybraný objekt, uložila si sken do paměti a vstala taky. „Jdeme.“

„Děšíš mě,“ zamumlala. „Co to provádíš za voodoo?“

To jsem jí rozhodně nehodlala vysvětlovat. Jen jsem se povzbudivě pousmála, popadla tác a zamířila k pásu, na který se odkládalo použité nádoby.

Svůj dar používám intuitivně, asi jako hudebnímu skladateli znějí samy od sebe v hlavě melodie. Ve fázi realizace ale narážím na obtíže. Skladatel se taky musel naučit zapisovat noty do osnovy, aby jeho díla veřejnost uslyšela. Školy pro čarodějky však existují jenom v televizních seriálech.

Improvizovala jsem a vykoumala scénář náhodného setkání. Když jsem vybraného hochy mýjela, zdánlivě náhodou jsem drcla do Jany, aby se srazili. V místní tlačnici to nepůsobilo jako naschvál. Jenže kamarádka jenom poskočila na jedné noze a šikovně vybalancovala rovnováhu. Naopak já ji ztratila a talíř s nedojedeným obědem jsem obrátila dotyčným na záda.

No potěš koště! Vůbec jsem nemusela předstírat patřičné zděšení.

„Omlouvám se,“ opakovala jsem provinile pořád dokola.

Odložila jsem tác na roh nejbližšího stolu, odkud se ihned s rachotem zřítil na podlahu. Mladíkovi přeletělo přes tvář rozladění, ale moje zběsilá aktivita jeho případnou zlost odtlačila do defenzivy. Lovila jsem v batohu papírové kapesníky a pokoušela se minimalizovat škody na jeho oděvu.

„Já ti to vyperu,“ opakovala jsem pořád dokola v setrvalém proudu kajících omluv. V duchu mi naskakoval účet za zničenou mikinu. To jsem tomu dala!

Kluk si špinavý kus svlékl a obhlédl škody: „No nazdar.“ Souhlas.

Natáhla jsem ruku: „Dej mi ji. Já to nechám vyčistit.“

Podíval se na mě. Měl na muže příliš jemný obličej, ale nějak to k němu patřilo. Vlastně byl docela hezký.

A najednou se rozesmál: „Hele, nemusíš se tvářit tak zoufale. Vždyť se nic nestalo, kvůli fleku na šatech se neumírá.“

Nemohl ani vzdáleně tušit, jak se mi ulevilo: „Díky. Ale vážně ti to aspoň vyperu.“

„Neblázni.“ Upatlanou bundu si nacpal do batohu. „Rád jsem se s tebou seznámil. S vámi oběma,“ dodal, protože zaregistroval Janu po mém boku.

„No a můžu tě aspoň pozvat na pizzu?“ nabízela jsem zmateně.

Nejdřív máchl rukou, že to nestojí za řeč. Pak se zarazil, přehodnotil své rozhodnutí a znovu se pousmál: „Tak jo, ale platit bude každý za sebe. Dáš mi číslo?“

Tak přesně tohle jsem v plánu neměla. Šlaka! Ale z nekonečné vděčnosti jsem jenom kývla a vystrachala mobil.

Poté jsme se rozešli každý po svém a my zamířily na odpolední vyučování. Já v duchu tloukla hlavou do zdi. Jana vypadala příhodou nedotčena, takže ani můj dohazovačský pokus nevyšel. Ostudnou situaci sice krátce vstřebávala, ale sotva jsme opustily menzu, pokračovala v tématu prezentace na cvičení z managementu kultury a začala rozvádět nápad, jak vyřešit nedodanou práci spolužačky Petry. Ani stínovou poznámku neutrousila na adresu mé nešikovnosti.

„Omlouvám se, jak jsem to zvertala, ale to byl on,“ přerušila jsem ji.

„Kdo?“ zeptala se plně zaujata studijním úkolem.

„No ten kluk. Teda jako tvoje ideální půle, ten druhý do páru podle Platóna.“ Aspoň myslím, že to byl Platón.

S neblahou prodlevou její dobráčkou tváří problesklo hrůzné poznání.

„To byl on?!“ zopakovala zděšeně. Ještě se otočila, jako kdyby nás pronásledoval. (Nikoli, zamířil do fronty k výdejovému pultu.) „To nemyslíš vážně! Ach, Emo!“ Přejela mě jednoznačně vyčítavým zrakem a zavrtěla hlavou. Mimochodem právě předvedla nejhorší formu výtky, které byla schopna.

„Tobě se nelíbil?“ vykoktala jsem. Přitom v jejich případě mi vycházela tak fantastická shoda!

Zaváhala a já věděla, že se odhodlává ke zdrcující kritice: „Vždyť to byl zrzoun. Ale naprostý. S vlasy rudými jak měď!“

Zaklapla jsem pusu. No jo, ten kluk měl pihy snad úplně všude. Vůbec jsem to nevzala v potaz.

„Slušelo mu to,“ pípla jsem odevzdaně.

„To Arnoldovi taky,“ připomněla věcně.

A jelikož na škodolibost vyšší moci si lze vsadit, lamač dívčích srdcí se v tu ránu objevil před námi. Vylouppl se zpoza rohu a kráčel do jídelny. Sotva nás zpozoroval, ušklíbl se.

„Jak se daří, dámy?“

„Výborně. A tobě?“ odvětila Jana se širokým úsměvem.

„Jde to,“ zahuhlal, ale už se díval jinam. „Jé, nazdar Ta'áno! Tebe jsem už neviděl, ani nepamatuju, na pátečním večírku jsi chyběla. Co ti do toho vlezlo?“ Z hezounova zorného pole jsme dočista vysublimovaly. Zubil se na vysokou snědou modelínu s černými, úzkostlivě rovnými vlasy do pasu, která nás právě mījela.

Ta naň milostivě shlédla z výše svého sebevědomí a unyle odvětila: „Byla jsem v Berlíně nakupovat.“

Nenápadně jsem naznačila, že je mi na zvracení, a zamávala rukou Janě před očima: „Hej, Země volá Mráčkovou. Jsi na příjmu?“

„Ach,“ vyklouzlo jí, když po několikerém zamrkání přerušila gravitační paprsek Hvězdy smrti.

Strčila jsem jí před obličej displej telefonu: „Mám číslo na Matěje, vzpomínáš si na něj? Fešák se skvělým charakterem. Domluvíme schůzku, abyste se poznali. Kdy by se ti to hodilo?“

„Nemám zájem,“ odvětila smutně. „Poslyš, nejdeš teď náhodou na mikro? Nemáš cvika společná s Holágovou? Má vůbec cenu připomínat jí tu prezentaci?“

Ach jo. Tomu se říká happy end.

2. KAPITOLA – ĎÁBELSKÝ ÚSKOK

Ach jo, podruhé.

Opustila jsem Janu, která se usadila v odpočívadle, otevřela notebook a začala pracovat. Zamířila jsem na cvičení z mikroekonomie. Jsem si jistá, že zkoumání rozhodování jednotlivých tržních subjektů se nikdy nestane mým koníčkem. Navzdory tomu daný předmět opakují potřetí. Jana už má pochopitelně zkoušku hotovou.

Při prvním pokusu jsem hrubě podcenila náročnost disciplíny a nedosáhla potřebného počtu bodů k získání zápočtu snad i oprávněně. Ona pavěda mi nepřipadne ani logická, ani potřebná, přičemž tento názor člověka k titulu inženýrky nepřiblíží.

Při druhém pokusu došlo ke katastrofě. Na jedné konzultaci jsem měla vážný konflikt přímo s vedoucím katedry, profesorem inženýrem Danielem Černým, kandidátem věd. Kvůli této strašlivé chybě jsem opět nebyla hodna udělení zápočtu. Ne že bych dokonale ovládala výpočet mezního produktu či Fisherův graf. V důsledku však mezery ve znalostech nehrály rozhodující roli.

Měla jsem před sebou třetí a poslední možnost dosáhnout vytčeného cíle, pokud možno se ctí. Proto jsem k tvorbě rozvrhu přistoupila maximálně zodpovědně a prozíravě a zapsala se na přednášky i cvičení k docentce Novotné. Tato dáma měla sice mezi studenty pověst nemilosrdného zabijáka, ale představovala jedinou alternativu k profesoru Černému.

Takže jsem se do třetího patra táhla jako smůla a duši mi rozežíraly chmury.

V učebně jsem potkala pohříchu mnohem víc známých, než bych měla. Mikroekonomie nebyla zjevně přána každému. Letmo jsem kývla na spolužáky.

„Taky ti to nevyšlo?“ starala se Markéta. „Mně se kousl internet, když jsem se přihlašovala do systému, a pak už měl Černý plno.“

Hm, zatvářila jsem se neutrálně.

„Chtěla jsem k Novotné,“ upřesnila jsem. „Černý mi na jaře nedal zápočet.“

Petra v řadě před námi se otočila. Vykulila velké oříškové oči v roztomilém dětském obličejíku.

„Vážně? To jsi ho musela něčím pěkně naštvat,“ dodala škodolibě. Její dokonalá image, v níž chyby dělali pouze ti druzí, byla úmorná.

Rádoby odevzdaně jsem pokrčila rameny, ačkoliv jsem si svého provinění byla zatraceně dobře vědoma. Tedy ne že bych profesora přímo naštvála. Ale zvorala jsem to kapitálně.

„Ještě musíme zpracovat prezentaci na kulturu,“ vypálila jsem protiúder. „Jana se marně pokoušela tě kontaktovat. Kde jsi byla? Zítřka to máme mít hotové.“

Nádhera se zatvářila dotčeně, jako kdyby ona usilovně naháněla nás.

„Co to povídáš? Nemohla jsem se na tebe dovolat, vůbec nezvedáš mobil.“ (V průběhu její promluvy jsem nápadně zkontrolovala přístroj. Neměla jsem od ní jediný nepřijatý hovor. Fakt divný.) „Takže vy to nemáte hotové?“